

Arrest

nr. 167 659 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat KX, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016 om 11u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 20 juli 2010 een asielaanvraag in.

Op 1 juni 2011 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 23 september 2011, bij arrest nr. * verwierp de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing.

Op 28 juli 2014 werd een meldingsfiche wettelijke samenwoning opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij en de heer S.V.L.. Op 30 juli 2014 werd de registratie geweigerd nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds gehuwd was.

Op 5 juni 2015 liet de verzoekende partij haar huwelijk ontbinden in Sri Lanka.

Op 21 maart 2016 legde de verzoekende partij opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer S.V.L., van Belgische nationaliteit.

Op 24 maart 2016 nam de ambtenaar van de burgerlijke stand op basis van artikel 1476quater BW, een beslissing waarbij de melding van de verklaring van de wettelijke samenwoning in de bevolkingsregisters wordt uitgesteld tot twee maanden na de afgifte van het ontvangstbewijs omwille van de noodzaak tot verder onderzoek in verband met de motieven van het afsluiten van een wettelijke samenwoning.

Op 25 april 2016 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 11 mei 2016 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf.

Op 11 mei 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de thans bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 27 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 12 van het EVRM, van artikel 9 van het Handvest in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 2 van de omzendbrief betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de dienst vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal verblijf van 23 september 2013 (hierna verkort de omzendbrief van 23 september 2013).

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing. Zij meent dat er sprake is van een onvolledige en niet correcte weergave van de feiten. De verzoekende partij citeert artikel 2 van de omzendbrief van 23 september 2013 en stelt dat hieruit volgt dat de verwerende partij in haar eigen omzendbrief stelt dat het bevel dat werd afgegeven aan de verzoekende partij op 25 april 2016 niet zal worden uitgevoerd nadat een ontvangstbewijs van wettelijke samenwoning werd afgegeven. Bij haar verzoekschrift voegt zij het ontvangstbewijs van haar verklaring van wettelijke samenwoning. Zij is van oordeel dat huidig bevel om deze reden dient te worden opgeschort. Ze stipt aan dat de omzendbrief werd gepubliceerd in het Belgisch staatsblad en dat zij er aldus op kon vertrouwen dat het bevel niet zou worden uitgevoerd zolang de termijn van 6 maanden niet voorbij was. Aldus meent zij dat het vertrouwensbeginsel is geschonden. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij het administratief dossier niet volledig heeft bestudeerd en ziet hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder stelt de verzoekende partij dat zij al vier jaar samenwoont met haar partner. Ze betwist niet dat de eerste aanvraag tot wettelijke samenwoning niet kon doorgaan omdat zij nog gehuwd was. Zij stelt dat van zodra zij dit te weten was gekomen, zij er alles aan gedaan heeft om

haar huwelijk te ontbinden zodat zij toch de wettelijke samenwoning kon aangaan. Zij vervolgt dat uit de aanvraag van 2014 blijkt dat ze al twee jaar bij elkaar waren. Zij meent dan ook dat zij de vier jaar samenwoning kan bewijzen. Zij meent wel degelijk onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM te vallen. Ze betwist de motivering van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat haar partner haar vrijwillig zou kunnen volgen naar Sri Lanka. De verzoekende partij stipt aan dat haar partner een zelfstandige is die een eigen bedrijfje heeft en hierdoor alles in de steek zou moeten laten. Bovendien laat de wetgeving in Sri Lanka het samenleven van twee mensen van hetzelfde geslacht niet toe. Zij stelt dus enkel in België een gezinsleven te kunnen uitbouwen. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en stipt ze aan dat de verwerende partij niet verplicht is tot afgifte van een bevel wanneer dit in strijd zou zijn met een internationaal verdrag.

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van het vertrouwensbeginsel verwijzend naar de omzendbrief van 17 september 2013 en stellende dat zij in het bezit is van een ontvangsbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning, zodat zij er op kon vertrouwen dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou worden uitgevoerd.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door die burger niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedragslijn of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen (RvS 26 mei 2015, nr. 231.330).

Daar waar de verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de omzendbrief van 17 september 2013 geen dwingende regels kan toevoegen aan de wet en dat de onderrichtingen in deze omzendbrief niet juridisch afdwingbaar zijn voor derden, dient evenwel te worden aangestipt deze omzendbrief daarom niet minder gedragslijnen vormt die de verwerende partij heeft opgesteld en waarbij dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij het deugdelijk heeft geacht een ruime bekendheid te geven aan deze gedragslijnen door de publicatie ervan in het Staatsblad. In deze omstandigheden mocht de verzoekende partij erop vertrouwen dat de verwerende partij de gedragslijnen die zij heeft uiteengezet ook zou respecteren.

In deze omzendbrief van 17 september 2013 wordt het volgende uiteengezet:

“opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten: indien aan een vreemdeling, aan wie het bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangsbewijs (artikel 64, § 1 van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangsbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit bevel en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning.”

In casu werd aan de verzoekende partij op 22 maart 2016 een ontvangsbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning afgegeven. Aldus kon de verzoekende partij erop vertrouwen dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou worden uitgevoerd tot er een weigering is van de ambtenaar van de burgerlijke stand om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning. Anders dan wat de verwerende partij poogt voor te houden is er nog geen weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, doch is er enkel sprake van een uitstel van melding.

Nu de verwerende partij een bevel met het oog op verwijdering heeft genomen met beslissing tot vasthouding en de repatriëring van de verzoekende partij reeds is voorzien op 17 mei 2016, is het duidelijk dat zij zinnens is om het bevel om het grondgebied te verlaten ten uitvoer te leggen. In deze specifieke omstandigheden maakt de verzoekende partij een schending van het vertrouwensbeginsel *prima facie* aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat indien het bevel wordt uitgevoerd zij minstens voor drie jaar zal gescheiden worden van haar partner, nu haar ook een inreisverbod werd opgelegd en ze vervolgt dat dit een breuk van de familiale relaties zal inhouden. Tevens wijst zij erop dat indien zij dit inreisverbod zou willen aanvechten dit minstens 2 à 3 jaar zal vergen volgens de meldingen van de Raad op zijn website nu de doorlooptermijn van dossiers inmiddels is opgelopen tot 450 dagen.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het duidelijk is dat het gezinsleven van de verzoekende partij onder druk zal komen te staan temeer zij geconfronteerd wordt met een inreisverbod van 3 jaar.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU